

Faarene tilsammen. Dette Billede træder frem for min Fantasi. Uvejret nærmer sig, snart vil Lynet slaa ned, og Husene ville komme i Brand. Eller jeg kommer til at tænke paa et andet Billede, som jeg for Resten saa fremdraget i et Blad forleden. Det er den bekendte hollandske Maler Brueghels Billede af de sammenlængede blinde, der ledes af en blind og styrtede i Graven. Saaledes ser jeg Regeringspartiets sammenlængede og blinde ledede af en blind Konseilspræsident, som i dette Øjeblik kun staar en Alen eller, udtrykt i Tid, 2 Maaneder fra Graven, hvori han staar i Fare for at styrtede sammen med alle de sammenlængede blinde, der følge ham. Konseilspræsidenten vil ikke slaa, Slaget ligger ikke for ham, skønt han i Efteraaret sagde, at naar Forhandlingen strandede, kom Tiden til at slaa. Nej, Forhandling, blot Forhandling, fortsat Forhandling, saa gaar Tiden med det, maaske kunne vi slippe over næste Valg, tænker han og hans, om ikke i Kraft af vor egen Hjælp, saa dog ved Støtte fra anden Side. Der er allerede Sammensmeltning i Gang i mange Kredse, og selv om den ikke lykkes overalt, kunne vi maaske efter Valgene ved en ny Sammensmeltning holde den gaاعدة et Aar eller to eller tre. Det er Regeringens Politik, en Politik paa bedste Beskub, uden Plan, uden Maal, blot fortsat Forhandling. Selv om vi dokumentere aldrig saa klart, at Forhandlingen er strandet, og at der intet Resultat kommer deraf — thi denne Regering vil ikke det næste Aar være en Smule mere i Stand til at give Svar paa Spørgsmaalet om de kongevalgte end nu —, vil det i og for sig ingen Indflydelse have. Den kan eller vil eller tør ikke give Svar derpaa, og om to—tre Aar staar den ikke bedre. Altsaa, Sagen er strandet, hvis der da ikke skulde ske et Mirakel i allersidste Øjeblik. Men efter alt, hvad der foreligger, er der ingen Grund til at tro det, jeg tror overhovedet ikke paa Mirakler hverken i Politik eller andetsteds.

Altsaa, blot Forhandling, ganske som i de andre Spørgsmaal, f. Eks. i Valgrets-spørgsmaalet, hvor Grev Frijs nylig i Horsens stillede sine Betingelser. Der havde været al Grund for Regeringen til om ikke at slaa i Bordet, saa dog at udtale sig saaledes, at hele Befolkningen skulde forstå, at nu var det Alvor: Ingen Betingelser, det er en Mærkesag — som Ordføreren for Flertallet her i Tinget sagde —, den skal gennemføres, ingen Forhandling om mulige Betingelser, om Garantier,

der ville gøre Sagen til intet. Men Justitsministerens Organ finder netop, det er et godt Grundlag for Forhandling, ud fra hvilket vi kunne forhandle videre, og saa forhandle vi videre om at snyde Befolkningen for dens Ret og gøre det værdiløst, som foreligger her. Blot Forhandling om Valgretten som om Valgkreds-spørgsmaalet, saaledes er Regeringens Stilling.

Der er gaaet et Aar siden sidst. Dette Aar har været rigt paa Begivenheder, det har virket oplysende og klarende. Men med Hensyn til selve Sagen er dette Aar for saa vidt ikke spildt. Thi naar det har vist sig, at den Vej, Regeringen anbefalede som den letteste, var ufarbar, har man jo skabt en stærkere Stilling for Kravet om Opfyldelsen af Grundloven, og der er ogsaa Vidnesbyrd om, at man fra flere Sider er i Færd med at se Sagen paa den Maade, ogsaa indenfor de Partier, der i Fjor modsatte sig denne Vej. Vi leve jo paa den midlertidige Valglov af 1894, og den kunne vi ikke blive ved at leve paa. Den Vej, den ærede Konseilspræsident foretrak til at komme bort derfra, har vist sig ufarbar, men at lave en ny midlertidig Valglov som den i 1894 har den højtærede Konseilspræsident i de stærkeste Ord forsikret, han ikke vilde gøre. Den blev ogsaa i 1894 af det nuværende Flertal betegnet som grundlovsstridig, og der er ikke anden Vej end at opfylde § 32. I Fjor kunde man tale om 2—3 Veje eller i alt Fald 2, men det er der i alt Fald opnaaet i det Aar, der er gaaet, at der for Øjeblikket kun er en eneste Vej, hvis man overhovedet vil ud af den midlertidige, ugrundlovmæssige Tilstand, hvori vi for Tiden befinde os.

I Grunden burde Regeringen allerede nu have været fremme med Forslag til en ny Valglov. Efter første Behandling i Landstinget, i alt Fald efter den Brevveksling, der fandt Sted efter Udvalgets Nedsættelse, maatte det staa klart for Regeringen, at den Vej, den havde anbefalet, var ufarbar, og det havde da ligefrem været Regeringens Pligt at komme med et Forslag om Grundlovens Opfyldelse, hvis den vilde være i Overensstemmelse med sin egen Fortid. Man sagde i 1894: Enten en Forandring eller Grundlovens Opfyldelse, og det nuværende Regeringsparti stillede ogsaa den Gang som Mindretal Forslag om 137 Kredse. Regeringen burde altsaa for 1½ Maaned eller 1 Maaned siden have ladet udarbejde en ny Valglov, og det saa meget mere som der foreligger